

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: J. D.

zastoupený advokátem JUDr. Richardem Pustějovským

sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. listopadu 2021, č. j. MSK 123235/2021, ve věci přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Odry (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 9. 2021, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“). Konkrétně se měl žalobce dopustit přestupku z nedbalosti tím, že dne 6. 5. 2020 v 10:44 hod. na křižovatce ulic Sportovní a Fučíkova v obci Fulnek a v 11:22 hod na ulici Masarykova v obci Fulnek, při řízení osobního motorového vozidla zn. Citroën, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Tímto jednáním měl žalobce porušit povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgány vybudovaly závěr o vině žalobce zejména na základě výpovědí policistů, kterým uvěřily, že v obou případech viděli žalobce, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
2. Žalobce podal prostřednictvím zástupce ke Krajskému soudu v Ostravě proti napadenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení obou správních rozhodnutí. Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutí jsou zatížena neodstranitelnými vadami řízení, a to nedostatečně zjištěným skutkovým stavem (zjištěný skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí je podle žalobce v rozporu s faktickým stavem a nemá ve spise oporu) a podstatným porušením ustanovení o řízení. Podle žalobce došlo v řízení před správními orgány k hrubému porušení zásady legality, zásady správnosti, zásady přesvědčivosti rozhodnutí a zásady volného hodnocení důkazů. Obě rozhodnutí jsou tak v přímém rozporu s Rezolucí Výboru ministrů Rady Evropy číslo (77) 31 o ochraně jednotlivce ve vztahu ke správním aktům. Žalobce zdůraznil, že při projednávání správních deliktů jsou aplikovány základní zásady trestního práva, zásada individuální odpovědnosti fyzických osob, zásada materiální pravdy, což znamená, že správní orgány musí usilovat o přesné zjištění skutkového stavu bez ohledu na aktivitu stran. Tyto zásady však byly porušeny. Žalobce zdůraznil, že v řízení nebylo prokázáno, že by spáchal skutek, který je mu kladen za vinu a byla porušena základní pravidla pro ztotožnění pachatele a pro opatřování důkazů o spáchání deliktu podle zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce trval na tom, že dne 6. 5. 2020 v 10:44 hod. na křižovatce ulic Sportovní a Fučíkova v obci Fulnek a v 11:22 hod. na ulici Masarykova v obci Fulnek, nebyl ztotožněn pachatel tvrzených jednání, které popisují vyslechnutí policisté, kteří plnili „...*důležitý služební úkol*...“. Příslušníci neoznámili neztotožněnému řidiči motorového vozidla spáchání tvrzeného protiprávního jednání a nevyplnili formulář Oznámení o spáchání přestupku v motorovém vozidle na místě v 10.44 hod. ani v 11.22 hod., uvedené časy nejsou fixovány na žádné listině, ani audiovizuálním záznamu a byly nahodile dodatečně doplněny dle uvážení obou policistů.

Ani v jednom z uvedených případů nedošlo k bezprostřední výzvě k zastavení vozidla, popřípadě k zahájení úkonů jeho sledování. Příslušníci neoznámili neztotožněnému řidiči spáchání tvrzeného protiprávního jednání a nevyplnili formulář oznámení o spáchání přestupku. K zastavení motorového vozidla došlo se značným prodlením. Správní orgán se podle žalobce nesnažil odstranit důkazní nedostatek a nedotázal se žalobce, kde se nacházel toho dne v době od 10.44 a od 11.22 hod. do doby zastavení a ztotožnění v obci Jerlochovice. Časová prodleva je dostatečně dlouhá a připouští důvodnou pochybnost o záměně řidičů, zejména za situace, kdy má společnost ELEKTRO ZEMAN s.r.o. sídlo a provozovnu na ulici Masarykova v obci Fulnek. Označené nákladní motorové vozidlo slouží pro přepravu nákladu a pracovního materiálu všem zaměstnancům této společnosti. Postup správního orgánu je tak podle žalobce v přímém rozporu s fundamentální zásadou správního řízení a trestního práva „in dubio pro reo“. Žalobce dále poukázal na nepřesnosti v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém se uvádí, že „policisté vykonávali svou obvyklou náplň, tedy vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, nejednalo se o zvláštní zásah...“, což je v přímém rozporu s obsahem jejich výpovědi u jednání ze dne 9. 12. 2020, při které uvedli: „plnili jsme nějaký důležitý služební úkon...“ Žalobce dále namítl, že ve spise není založen jediný listinný důkaz, který prokazuje tvrzení, že došlo dne 6. 5. 2020 v 10:44 hod. na křižovatce ulic Sportovní a Fučíkova v obci Fulnek a dne 6. 5. 2020 v 11:22 hod. na ulici Masarykova v obci Fulnek, neznámou osobou při řízení osobního motorového vozidla zn. Citroën. Dodatečně vyslechnutý svědek policista Š. uvedl ve své výpovědi ze dne 27. 7. 2021, že žádný záznam nebyl vyhotoven a tvrzený údajný pachatel byl zastaven v obci Fulnek (části Jerlochovice) až dodatečně opět bez časového údaje o tom, kdy byl obviněný zastaven a poprvé „ex post“ ztotožněn, jako řidič motorového vozidla, který byl při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Žalobce v žalobě poukázal na ustanovení zákona o policii a povinnosti, které podle žalobce příslušníci policie porušili a svoji neprofesionální činností při provádění úkonu neztotožnili pachatele tvrzeného jednání. Dodatečné sdělení policistů o spáchání přestupku s více než 30minutovým zpožděním a bez předložení jediného důkazu o jeho spáchání představuje podle žalobce zjevně nezákonný postup, který je v přímém rozporu se zákonem o Policii České republiky. Žalobce opakovaně ve své výpovědi uvedl, že se jedná o služební nákladní motorové vozidlo společnosti ELEKTRO ZEMAN s.r.o., které je používáno k podnikatelské činnosti všemi společníky společnosti a jejich zaměstnanci. Označené zaměstnance společnosti ELEKTRO ZEMAN s.r.o. správní orgán nevyslechl a pochybnosti neodstranil.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě poukázal na to, že předmětem sporu je hodnocení svědeckých výpovědí, které byly v dané věci stěžejním důkazem. Podle žalovaného nečiní svědky nevěrohodnými skutečnost, že oznámení o obou přestupcích bylo sepsáno společně až po spáchání druhého z nich, což bylo vysvětleno objektivními okolnostmi. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce do dnešního dne ani neuvedl vlastní skutkovou verzi skutkového děje, nesdělil, kdo jiný měl být údajným řidičem vozidla, pouze opakoval prostý nesouhlas se spácháním přestupku.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke spornému přestupkovému jednání mělo dojít dne 6. 5. 2020 a je zaznamenáno v oznámení přestupku z téhož dne. Žalobce oznámení podepsal a vyjádřil se v něm tak, že si není vědom jízdy bez bezp. pásů, při kontrole mu nebyl podán důkaz, pouze to, že byl viděn dvěma policisty. V době kontroly a při jízdě byl

připoután bezp. pásem. Věc byla postoupena k vyřízení Městskému úřadu Odry, který nařídil jednání ve věci na 1. 10. 2020 a 9. 12. 2020. Při prvním jednání žalobce vyjádřil přesvědčení, že předmětný den při jízdě připoután byl. Předmětné vozidlo je služebním vozem společnosti ELEKTRO ZEMAN s. r. o., jezdí s ním více zaměstnanců této společnosti a není si vědom, že by v předmětný den v obci Fulnek potkal hlídku policie. Z účasti při druhém jednání, při kterém byli vyslechnuti v procesním postavení svědků oba zasahující policisté (K. a Š.), se zmocněnec žalobce omluvil z důvodu kolize se soudním jednáním, což správní orgán prvního stupně neakceptoval. Při seznámení s podklady rozhodnutí dne 6. 1. 2021 žalobce uvedl, že trvá na tom, že se vytýkaného jednání nedopustil a dne 6. 5. 2020 v uvedených časech a místech předmětné vozidlo neřídil. Poté správní orgán prvního stupně rozhodl dne 27. 1. 2021 o vině žalobce, ale jeho rozhodnutí bylo žalovaným k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí ze dne 27. 1. 2021 bylo nesprávné posouzení omluvy zmocněnce žalobce, která měla být podle závěru žalovaného akceptována. Správní orgán prvního stupně nařídil nové ústní jednání na 27. 7. 2021, u kterého za účasti žalobce a jeho zmocněnce vyslechl svědka Š. Svědek uvedl, že předmětného dne s kolegou K., který řídil služební vozidlo, prováděli v obci Fulnek dohled nad veřejným pořádkem a BESIP a když začali plnit důležitý, tak po ulici Fučíkova ve směru k náměstí ve Fulneku u křižovatky s ulicí Sportovní u hotelu Amos uviděli vozidlo Citroën Berlingo, jehož řidič přijížděl ke křižovatce po ulici Sportovní a v době, kdy je uviděl, tak si zapínal bezpečnostní pás. Viděli to oba s kolegou, jelikož si to slovně potvrdili. Vzhledem k plnění služebního úkolu nebyl řidič zastaven ani kontrolován. Následně cca po hodině téhož dne s kolegou K. projížděli po ulici Masarykova v obci Fulnek ze směru od náměstí, kdy stáli na místě z důvodu dání přednosti projíždějícím vozidlům a v protisměru k nim přijíždělo opět vozidlo Citroen Berlingo s tím samým řidičem, který opět nebyl připoután. Toto si opět s kolegou K. ústně potvrdili a rozhodli se vozidlo zastavit a zkontrolovat. Vozidlo dostihli a zastavili až v obci Jerlochovice. Řidiči sdělili, že jej viděli, jak řídí bez zapnutého bezpečnostního pásu, s čímž řidič nesouhlasil. K dotazům zmocněnce žalobce si svědek nevzpomněl na to, jaký důležitý služební úkol plnili a uvedl, že první případ nepřipoutání řidiče zaznamenali do úředního záznamu, který byl sepsán až následně po kontrole řidiče. Po ústním jednání rozhodl správní orgán prvního stupně dne 1. 9. 2021 opět o vině žalobce, jak shora uvedeno.

5. Krajský soud v Ostravě nařídil k projednání věci ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona).
6. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, resp. potvrzující odvolací rozhodnutí. Konkrétně správní orgány uznaly v přezkoumávané věci žalobce vinným, že při řízení motorového vozidla nebyl ve dvou případech s časovým odstupem přes půl hodiny za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce spáchání přestupku v průběhu celého řízení popíral. Správní orgány opřely závěr o vině žalobce o výpovědi obou zasahujících policistů a naopak neuvěřily obraně žalobce, kterou

vyhodnotily jako účelovou. Nosnou částí žaloby jsou především námitky proti zjištěnému skutkovému stavu a namítané vady řízení, včetně vady v postupu policistů.

7. Obecně platí, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou jejich volného hodnocení (§ 50 odst. 4 správního řádu). Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného hodnocení důkazů jsou zásady formální logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Těmto požadavkům rozhodnutí obou správních orgánů vyhovují. Správní orgány vycházely při závěru o skutkovém stavu z výpovědí policistů, ze kterých vyplynulo, že v obou sporných případech žalobce viděli, jak řídí vozidlo, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem. Řízení vozidla, aniž by byl řidič při řízení připoután bezpečnostním pásem, přitom patří mezi obtížně zachytitelné přestupky, byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v těchto případech nijak neobvyklá. Nejvyšší správní soud takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na jeho webových stránkách www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak mimo jiné proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Věrohodnost a nestrannost policistů mohou snižovat především rozpory v jejich výpovědích, důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného, např. typicky zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek. Je také důležité zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016 č. j. 6 As 126/2015 - 42 nebo ze dne 23. 4. 2020 č. j. 8 As 142/2019 - 39). Uvedené závěry lze považovat za ustálené a ani krajský soud neshledal důvod postupovat v této věci jinak. Vyplývá z nich mimo jiné, že při splnění shora uvedených podmínek lze závěr o vině obviněného vybudovat jen základě výpovědi policisty (policistů), který přestupek zaznamenal a s obviněným projednával. Námitka, že ve spise není založen žádný listinný důkaz prokazující předmětné skutky, proto bez dalšího důvodná není.
8. V přezkoumávané věci nevyšly najevo žádné konkrétní okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost policistů, kteří přestupek žalobce zaznamenali a projednávali. Rozhodně nic nenasvědčuje tomu, že by vůči žalobci policisté postupovali šikanózně nebo přehnaně horlivě. Z hlediska namítaných vad v jejich postupu je nutno rozlišovat mezi závažnými (důležitými) pochybeními, které samy o sobě determinují důkazní hodnotu jejich svědeckých výpovědí a tedy i celkový závěr o skutkovém stavu na straně jedné a naopak okolnostmi z pohledu závažnosti nevýznamnými na straně druhé. Do této druhé skupiny nepochybně patří neuvedení času porízení úředního záznamu nebo oznámení přestupku, jakož i skutečnost, že policisté „nezafixovali“ na listině nebo jiném nosiči přesný čas

spáchání obou přestupkových jednání ihned při jejich zjištění, ale až po zastavení vozidla. Z popsanych okolností případu je zřejmé, že mezi prvním zaznamenáním jízdy žalobce bez připoutání bezpečnostním pásem a jeho zastavením neuběhla tak dlouhá doba (necelá hodina), aby časové okolnosti skutku zapsané dodatečně v oznámení přestupku neodpovídaly realitě. Stejně tak je bezvýznamné, že policisté do oznámení přestupku neuvedli, že žalobce při zastavení vozidla již připoután byl. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá vliv ani polemika ohledně činnosti prováděné policisty při prvním spatření žalobce v 10.44 hod (výkon dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích x plnění jiného důležitého úkolu).

9. Jedinou okolností, kterou lze označit v projednávaném případě za méně obvyklou, byl postup policistů po prvním zjištění přestupkového jednání žalobce (v 10.44 hod.), které policisté s žalobcem ihned neřešili a vozidlo řízené žalobcem zastavili až po více než půlhodině, a to v souvislosti s jeho jiným jednáním. Ani to však samo o sobě nevylučuje, aby s ním policisté při následném zastavení vozidla a ztotožnění řidiče („ex post“) projednali všechny přestupky, které u dotyčného do té doby zaznamenali. Diskuze nad tím, zda policisté měli či mohli žalobce zastavit hned při prvním dílčím přestupkovém jednání (kolem 10.44) a začít s ním přestupek řešit, může být sice legitimní, pro posouzení této věci je však bez právního významu. Stejně tak nelze v obecné rovině vyloučit, že v čase mezi 10.44 do 11.22 mohlo dojít k záměně řidičů, v přezkoumávané věci však nic takového nebylo zjištěno. Žalovaný správně vyšel z výpovědi policistů, kteří v obou případech žalobce viděli a potvrdili, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný pak rovněž správně poukázal na výpověď svědka Š., který uvedl, že v řidiči poznal člověka, který je zaměstnán u ELEKTRO ZEMAN ve Fulneku, a kterého od vidění dobře zná.
10. Krajský soud dodává, že mu nepříslušelo přezkoumávat postup správních orgánů, které v odůvodnění rozhodnutí vycházely také z výpovědi obou policistů ze dne 9. 12. 2020, kdy byli vyslechnuti bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce, protože žalobce v rámci žalobních bodů tento postup nenapadl. I kdyby se snad mělo hypoteticky jednat o vadu, tak by šlo o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ke které správní soud přihlíží pouze k námitce účastníka (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008 čj. 2 As 34/2006-73). Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že skutkový závěr správních orgánů by obstál, i kdyby byl učiněn pouze na základě výpovědi svědka Šrámka ze dne 27. 7. 2021. Žalobce totiž ani nenabídl policistům, potažmo správním orgánům, žádnou věrohodnou alternativní skutkovou verzi. Žalobce sice od počátku vinu odmítal, jeho stanovisko se však postupně vyvíjelo, navíc zůstalo v rovině spekulací a náznaků. Žalobce využil možnosti vyjádřit se k věci hned na místě samém při projednávání přestupku s policisty, kdy se omezil na konstatování, že si není vědom jízdy bez bezpečnostních pásů, v době kontroly a při jízdě byl připoután a vyjádřil subjektivní přesvědčení, že mu při kontrole nebyl podán důkaz (pouze byl viděn dvěma policisty). U jednání dne 1. 10. 2020 pak žalobce doplnil, že předmětným vozidlem jezdí více zaměstnanců společnosti ELEKTRO ZEMAN s. r. o., ani zde však neuvedl výslovně, že by v rozhodné okamžiky auto neřídil, resp. že by jej řídil někdo jiný. Teprve při seznámení s podklady rozhodnutí dne 6. 1. 2021 žalobce výslovně a bez bližšího vysvětlení uvedl, že v uvedených místech a časech předmětné vozidlo neřídil. Pokud za této důkazní situace správní orgány uvěřily výpovědím policistů, nijak nevybočily z rámce § 3, § 50

odst. 3 věty druhé (povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost) ani § 50 odst. 4 správního řádu (volné hodnocení důkazů) a jejich rozhodnutí je v souladu jak se zásadou individuální odpovědnosti fyzických osob, tak zásadou materiální pravdy. Nedošlo ani k porušení zásady „in dubio pro reo“, jejíž nutnou aplikaci v přestupkovém řízení krajský soud jinak nezpochybňuje. Aplikace zásady in dubio pro reo však není mechanická a základním předpokladem pro její použití, a tedy i pro následné rozhodnutí ve prospěch obviněného, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Neznamená to rozhodně, že by měl správní orgán tuto zásadu použít automaticky vždy, když má k posouzení protichůdné důkazy. Teprve pokud má správní orgán i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout, je namíste rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. např. rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 15. 7. 2010 č. j. 9 As 1/2010 - 58). Jak však vyplývá z výše uvedeného, tak taková situace v přezkoumávané věci nenastala a po zhodnocení provedených důkazů žalovaný neměl (a ani mít nemohl) žádné důvodné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, tedy že se žalobce v obou případech vytýkaného jednání dopustil. Nebylo tak třeba odstraňovat jakékoliv pochybnosti, proto není ani důvodná žalobní námitka, že se správní orgán nedotázal žalobce, kde se nacházel předmětného dne v době od 10.44 a od 12.22 do doby zastavení. Jestliže správní orgány neměly pochybnosti o tom, že se žalobce v rozhodné okamžiky dopouštěl vytýkaných přestupkových jednání, nebyl důvod se jej za dané důkazní situace ještě dále doptávat, kde se nacházel. Nebyl ani důvod vyslýchat zaměstnance společnosti ELEKTRO ZEMAN s.r.o., a to tím spíše, když žalobce ani neoznačil zaměstnance této společnosti, který měl v rozhodnou dobu vozidlo řídit.

11. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 16. května 2022

JUDr. Martin Láníček

samosoudce

[Zadejte text.]